

εις Εὐρώπην. Καὶ ἐπὶ τρία μὲν περίου ἔτη παρέμεινεν ἐν Παρισίοις παρακολουθῶν ἔν τε κλινικαῖς καὶ ἐργαστηριοῖς τοῖς ὀνομαστοτάτοις τῶν τότε χρόνων καθηγητάς. Εἶτα δ' ἐντεῦθεν ἀνεχώρησεν εἰς Βιέννην ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ διετίαν ἐξασκούμενος εἰς τὸν εἰδικὸν κλάδον τῆς ἰατρικῆς, εἰς ὃν προώρισεν ἑαυτόν.

Οὕτω συγκεκροτημένος ὡς ἄριστα ὁ Σπυρίδων Μαγγίνας κατήλθεν εἰς Ἑλλάδα καὶ κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1870 ἔτους ἐγένετο ὑφηγητὴς τῆς χειρουργικῆς Παθολογίας διὰ τῆς «περὶ τῶν κατὰ τὸ κατώτερον ἄκρον τοῦ ὄστου τῆς κνήμης γενομένων καταγμάτων» ἐναισίμου διατριβῆς καὶ ἤρξατο ἀμέσως τῶν παραδόσεών του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ δι' ἐναρκηρίου λόγου «περὶ τῆς σχέσεως καὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν εἰς τὴν ἰατρικὴν».

Τῇ 31 Μαρτίου τοῦ 1874 διορίσθη ἔκτακτος καθηγητὴς καὶ τῇ 9 Αὐγούστου τοῦ 1880 τακτικὸς τοῦ αὐτοῦ μαθήματος.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του Θεοδώρου Ἀρεταίου (1893) ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρουργικῆς κλινικῆς.

Κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1897-1898 ἐχρημάτισε πρόεδρος τοῦ Πανεπιστημίου. Συντελεσθέντος δ' ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ κτιρίου τοῦ Ἀρεταιείου Νοσοκομείου ἀνέλαβεν ὁ Μαγγίνας, κατ' ἀκολουθίαν ἀποφάσεως τῆς τε Συγκλήτου καὶ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς, τὴν διοργάνωσιν ἐν γένει, τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ, ἐξ ἧς ἀπεχώρησε τῷ 1909.

Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1910 κατέστη ἐπίτιμος καθηγητὴς τῆς Ἰατρικῆς ἐκφρασεῖς αὐτῷ τῆς Βασιλικῆς εὐαρεσκείας διὰ τὴν μακρὰν καὶ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του.

